

SUBURBIS DEL PARADÍS

MARÇ 2022

Primera edició: març del 2022

Per a Josep Forment, sempre al costat nostre

© Silvestre Vilaplana, 2022

© de la present edició: Editorial Alrevés, 2022

Director de la col·lecció: Àlex Martín Escribà

Disseny de la col·lecció: Mauro Bianco

CRIMS.CAT forma part de
l'Associació d'Editorials Independents Llegir en Català
Editorial Alrevés S.L.
C/ València, 241, 4t. • 08007 Barcelona
info@alreveseditorial.com

Impressió:
DC Plus, Serveis Editorials, scp

ISBN: 978-84-18584-43-5

Codi IBIC: FF

DL B 2033-2022

Printed in Spain

Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització per escrit dels titulars del «Copyright», la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant el lloguer o el préstec públics. La infracció dels drets mencionats pot ser constitutiva de delictes contra la propietat intel·lectual (Art. 270 i següents del Codi Penal). Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Pot contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

SUBURBIS DEL PARADÍS

SILVESTRE VILAPLANA

ALREVÉS
BARCELONA 2022

crims.cat

Es diu **crims.cat** i és una col·lecció de novel·la criminal en llengua catalana, amb voluntat d'englobar tot tipus d'etiquetes i subgèneres: negre, policíac, espionatge, detectivesc, enigma...

L'empenta, a càrrec de l'editorial Alrevés, ens sembla de prou importància per prendre'ns seriosament la iniciativa: sis títols l'any, on es combinen autors de casa amb noms estrangers europeus de ressò i prestigi que avui són desconeguts en totes les llengües de l'Estat.

Així doncs, omplim un gran buit dins del mercat editorial en llengua catalana. Ara que ja és extensament reconegut l'èxit d'aquestes històries dins i fora de les nostres fronteres, cal unir esforços en la nostra llengua per intentar evitar la dispersió editorial que viuen tots els autors que cultiven allò que Raymond Chandler va anomenar «el simple art de matar». Simple o no, creiem que és el moment idoni per aconseguir totes aquelles veus que reclamen des de fa un grapat d'anys la presència d'una col·lecció nostrada com ho va ser en el seu moment La Cua de Palla.

Per la nostra banda, sempre ens proposem —i esperem que no només es quedi en un propòsit— fer la millor de les seleccions i poder oferir-vos un bon catàleg d'autors reunits en una col·lecció que respon —això sí— a tots els criteris indispensables que caldria tenir presents sempre: un disseny identificador, unes cobertes suggeridores, una numeració i, és clar, una tria coherent de títols.

Amb aquestes aspiracions, us convidem a passar aquesta pàgina i a començar a llegir. Hi trobareu un tipus de lectura, no ho oblideu, que ha delectat esperits de tota mena i de totes les contrades, i que novament ara podem tornar a fer en la nostra llengua.

De manera que ja ho sabeu: si voleu llegir la millor novel·la negra en català, llegiu **crims.cat!**

Dirigida per Àlex Martín Escribà

—No sabia que t'interessés la política —vaig dir.
—No m'interessa. Però ¿no és d'aquesta manera com
Hitler va resultar elegit: massa gent a qui no li importava
una merda qui governés el país?

PHILIP KERR,
Violetes de març

PRIMERA PART

Assumptes de família

1

Les més grans deien que la primera vegada era la pitjor, però que després pagava la pena. Tot era atrevir-se, començar, cloure els ulls i pensar en coses boniques que t'hagueren passat o que voldries que et passaren. Però a ella, darrerament, li costava molt apropar a la ment un pensament agradable, potser perquè en aquell centre d'acollida es feia difícil somniar en res prometedor.

Solia acompanyar les més grans quan s'amagaven a fumar. Al començament, no li agradava el mareig somnolent que li provocava la cigarreta compartida ni l'olor agra i espessa de l'herba cremada ni encara menys el regust de saliva seca que li quedava a la boca. Però després s'adonà que, d'aquesta manera, el temps passava més de pressa i, de mica en mica, començà a avesar-s'hi.

—Tot s'ha de pagar, bonica —li deia Marta quan li passava el porro—. Ves preparant-te.

Les grans reien les paraules de la més veterana, i ella se sentia malament. Era cert, tot tenia un preu i tard o d'hora ella hauria de fer com les altres: anar un vespre amb el cotxe del senyor Rodríguez i tornar l'endemà de matí, seriosa, cansada, amb els ulls envermellits i el cos nafrat. Així era com

arribaven els diners i així és com es perdia la innocència.

Marta feu de mitjancera quan es decidí. El senyor Rodríguez va entrar a l'habitació i la va mirar d'aquella manera com de vegades miren els homes a les dones, que és com si les pogueren devorar i escopir-ne el pinyol.

—Bé, morena —xiuxiuejà Rodríguez, assentint repetidament—. Molt bé.

L'endemà tenia un vestit bonic sobre la llitera. Les grans ja li havien dit que, si no li advertien el contrari, havia de dutxar-se, posar-se'l i esperar.

Se sentia estranya amb aquella roba elegant i no li agradava el color blanc del vestit perquè li ressaltava la pell fosca, però no es va queixar. Tenia massa por. Quan arribà el moment, Marta la va acompanyar fora i li va fer un petó al front.

—Ens veiem demà al matí —li digué a mitja veu—. Recorda pensar en coses boniques.

Des del cotxe, el senyor Rodríguez va fer un gest impacient perquè hi pugés. Ella va obrir la porta i es va asseure al seu costat. Va enllaçar les mans sobre la falda i les va estrènyer molt fort per evitar que l'home notés que tremolaven.

2

La feina era senzilla. Entrar i eixir. Actuar amb habilitat i deixar-ho tot enllestit en pocs minuts.

Uns carrers més avall, l'estaven esperant dintre d'un cotxe. Llums apagats. Llunes tintades. La discreció de la nit del còmplice. Era difícil que ningú recordés en ple hivern un home arraulit de fred amb la cara coberta per una bufanda. El més probable és que no fes falta tanta precaució, però mai no estava de més protegir-se.

L'home es va aturar davant d'un edifici vell, va encendre una cigarreta per donar-se temps de comprovar que no hi havia ningú pel carrer, i va entrar al portal. Va pujar les escales amb compte de no fer soroll i sense encendre els llums. La claror procedent del telèfon mòbil il·luminant era suficient per ajudar-lo a ascendir sense entropessar. Era el moment en què se sentia més vulnerable, quan podia ser descobert. Si algun veí decidís baixar les escombraries o eixir a passejar el gos hauria de posposar l'encàrrec. Però ningú no en va sortir. Era tard, feia una nit gelada i la major part de la gent estava dormint o badallant al sofà davant d'un programa de televisió.

Arribà sense contratemps al tercer pis. Es descobrí la cara i trucà a la porta lleument. No volia que ningú

pogués recordar a quina hora havien picat a la porta del veí.

El propietari va obrir de seguida. En veure'l, el va deixar passar. Duia una cervesa a la mà esquerra i anava vestit amb un jersei vell que feia temps que necessitava passar per la rentadora. D'una de les sabatilles d'anar per casa que calçava, hi sobresortia, obscè, un dit polze d'ungla verdosa. El visitant el va seguir fins al menjador també en silenci. El televisor estava engegat i ofería un programa d'entrevistes de futbol. La veu estava baixa però tot i això es podien sentir els crits que convidats i periodistes s'adreçaven en un *crecendo* ofensiu.

Va tenir la precaució d'esperar que l'amfitrió deixés la botella sobre la taula perquè el vidre caient no fes soroll. Després, es va deixar anar.

El lleu xerric de la navalla automàtica obrint-se va provocar que l'home es girés sobtat. La primera punyalada va ser al coll. No tan sols perquè era un punt vital, sinó també per impedir-li cridar. El metall es va enfonsar amb facilitat des del lateral fins a gairebé traspasar-lo de part a part. Va moure el braç amb celeritat, va extraure l'arma i va buscar altres punts vitals amb el ganivet: el cor, els ronyons, l'estómac. La fulla entrava en el cos amb rapidesa mentre sostenia la víctima amb el braç esquerre. Va perdre el compte de les ganivetes a partir de la sisena. Després, quan notà que era un pes inert, el deixà caure amb delicadesa. No hi hauria cap colp al terra que alertés el veí de sota.

S'assegurà que estava mort, netejà la navalla en el jersei arnat i ho preparà tot. Quedava el més difícil, havia de dur a terme la recerca.

Una hora més tard, l'assassí sorgia de la foscor del portal amb la bufanda cobrint-li la cara. A dos carrers de distància, entrà en el cotxe on l'esperaven i es tragué els guants.

—Ho has trobat? —digué l'home que era al volant.

—He regirat la casa de dalt a baix. Si ho tenia ocult en algun lloc, crec que no és aquí.

—I ell?

—Ell ja no molestarà més.

—Ha sigut difícil?

L'home es deixà caure cap enrere en el seient i va grunyar abans de contestar.

—És molt dur matar un bon amic.